

The background of the cover is a romantic illustration of a man and a woman in a forest. The man, with dark hair and a beard, wears a dark tunic and a long black cape that has a starry, night-sky pattern. He is holding the woman's face gently. The woman has long, golden-blonde hair in a thick braid and wears a blue dress with white sleeves. They are standing in a forest with trees that have reddish-brown bark and bare branches. Yellow and orange leaves are falling around them, suggesting autumn. The overall mood is tender and magical.

ANNA HRMOVÁ

PÍSEŇ UMÍRAJÍCÍHO SLUNCE

COO
BOO

Píseň umírajícího slunce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz
**COO
BOO**

Anna Hrmová

Píseň umírajícího slunce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PÍSEŇ UMÍRAJÍCÍHO SLUNCE

ANNA JHRMOVÁ

COO
BOO

Text copyright © Anna Hrmová, 2026

Cover and map © Adéla Stopka, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-4173-2

ISBN e-knihy 978-80-267-4174-9 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4178-7 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-4179-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Pro všechny, kteří si někdy přáli
být hlavní hrdinkou nebo hlavním hrdinou.
Není to úplně procházka růžovou zahradou,
hlavně když váš osud řídí nemilosrdný
spisovatel.*

PENTAL

PROLOG

Křivolakými uličkami přístavního městečka brouzdala smrt a v jejím závěsu se za ponurého zpěvu neslo odbíjení zvonů ohlašující konec mého života.

Nebo aspoň toho starého. Přicházela nová éra. Nový život zasvěcený tomu, na co mě matka tak dlouho a důkladně připravovala. Dvacet let strávených převážně v její společnosti mě pomalu dohánělo k šílenství, ale věřila jsem ve svůj úděl, s nímž jsem přišla na tento svět.

Přijala mě bohyně. Vdechla do mě znovu život poté, co mi byl doslova vyrván z hrudi. Zvolila si mě a matka se na mě konečně dívala tak, jak jsem si vždy přála – s neskrývanou pýchou.

„Brzy budeme muset vyrazit,“ prohlásila netrpělivě a upomínala tak na čas, který nás tlačil.

Hodiny na radnici odbily devátou večerní. Stará služebná mi zajela hřebenem do vlasů a pomalu je rozčesávala stejnou rychlostí jako doposud. Záviděla jsem jí její vyrovnanost a odvahu čelit mé matce. To mnoho lidí nedovedlo.

Matka popadla stoličku, mrštně ji přesunula přede mě a usadila se na ni. Nohy elegantně zkřížila v kotnících a dlaně položila na hedvábnou sukni. Důvěrně se ke mně naklonila

a v bystrých očích jí pohrávala nedočkavost smíchaná s nervozitou. Na tuto chvíli se těšila mnohem více než já. Její nadšení bylo ale i mým.

„Víš, co tě dnes čeká.“

Matka po mně nic kromě souhlasného mlčení nepožadovala. A to jsem jí také dala.

Se vši vážností se mi podívala do očí a pokračovala: „Připravila jsem tě brilantně. Tak, abys nechybovala.“

„Ano, matko.“

Koutek plných rtů povytáhla do spokojeného úsměvu. Její rudá rtěnka mi vždy připomínala čerstvou krev. Byla jako nebezpečný predátor, který právě zardousil svou oběť.

„Dnes ale brilantnost nebude stačit. Změnily se okolnosti. Na Plese zaslíbení bude princ.“

„Princ?“ vyklouzlo mi udiveně ze rtů. Rychle jsem je sevřela a bolestně sykla, když služebná příliš zabrala. Naštěstí hned nato hřeben odložila a pustila se do tvoření účesu.

Matka nad jejím počínáním nespokojeně mlaskla jazykem. Věděla jsem, že by jí nejraději vynadala a za její vystupování ji vyhodila ven, ale byla s námi z králova příkazu. Každé sluneční kněžce, která se účastnila plesu, jednu přidělili.

„Král mu přiřadil První léno, jelikož jeho předchozí pán za nedávných tragických okolností zemřel. Rozhodl se, že nadešel čas, aby si Jeho Výsost k novému postavení našla kněžku. Nebo se o to princ aspoň s požehnáním bohyně pokusil.“

Začínala jsem tušit, kam její proslov směřuje. Stáhly se mi útroby a polilo mě horko. Stiskla jsem zuby, aby mi nezačaly nahlas drkotat.

„Chci, abys ho přiměla si tě vybrat.“

„Ale –“

„Ale tady není na místě, Eleanor,“ pokárala mě a podívala se přísně na služebnou, předstírající, že s námi v místnosti ani není. Až na to její neustálé tahání za vlasy a nemelodické pobrukování by se možná doopravdy stala neviditelnou. Byla jsem si zcela jistá, že pokud by tak pokračovala ještě dlouho, na hlavě mi do začátku plesu žádné vlasy nezůstanou. To by matce radost neudělalo. Navíc jsem je i já měla ráda. Připomínaly mi pšeničná pole za městem, ve kterém jsem vyrůstala.

Nakonec to matka se svým nevraživým pohledem vzdala a zaměřila se zpět na mě. Nejspíš má tento proslov ke svým kněžkám spousta matek a vychovatelek. Co na tom, že jsme byly mezi nimi.

„Jde tady o hodně, Eleanor. Pokud získáš prince, staneš se jednou z nejdůležitějších slunečních kněžek. Budeš mít postavení a vhléd do chodu království, o jakém se ti ani nesnilo.“

Ne, tobě se o něm nesnilo, opravila jsem ji v duchu.

Nadechla jsem se a opovážila se oponovat: „Všichni budou mít masky a stejné ošacení. Sama jsi mi říkala, že je vše uzpůsobené tak, aby nikdo neznal ničí totožnost. Lovec a kněžka se mají najít podle odpovídající magie. Jde tam o čisté spojení. Světlo a tma. Slunce a Měsíc.“

„Plácáš nesmysly! Jsou to pohádky. Tady jde o realitu. O tvou budoucnost,“ apelovala na mě.

Pohádky, které jsi mi vyprávěla jako malé ty. Budoucnost, jakou jsi mi vybrala a já ji přijala za svou.

„Nikdo tam nehraje podle stanovených pravidel. Každá se bude chtít principi zalíbit. Proto poslouchej, jak ostatní mluví. Podle toho prince najdeš. Některé ho budou znát z královského dvora. Zaslechnou jeho hlas a pošeptají o tom přítelkyni. Než se naděješ, budou okolo něj poletovat jako houf slepic.

Ale ty ne. Ty na to půjdeš tak, jak jsem tě učila. Chytrě. Rafinovaně. Rozumíš mi?“

Nervozita mi zaplavovala mozek a plíce. Těžko se mi dýchalo. Čím víc jsem nad tím přemýšlela, tím víc jsem se v tom topila.

Dosud jsem snila o tom, že mě na Plese zaslíbení osud dovede k tomu, kdo je mi souzen. Má magie by odpověděla na tu jeho, světlo by se sloučilo s tmou a já bych užřela svou budoucnost po boku jednoho z lovců. Až pokud by se mi nepoštěstilo, vybrala bych si podle pokynů matky kohokoli a triky ho přesvědčila o tom, že jsem ta pravá. Donutila ho, aby po mně toužil, a nakonec by si mě vybral i přes to, že naše magie k sobě nepasují tak, jak by měly. S tím plánem byl však konec.

„Rozumíš, Eleanor?“ Natáhla se pro mé dlaně, skryté v perleťové bílých rukavicích, načež jsem instinktivně ucukla. Ani se nad tím nepozastavila. Jen se zamračila a v očích se jí zlostně zablesklo. Její hněv ani následná pohroma zde však nemohly vyplout na povrch. Ne, když s námi byla služebná krále, která jistě umírala touhou vyzradit, co se odehrávalo v této místnosti.

„Ano, matko. Udělám pro to všechno.“ Pokora, odevzdánost a poslušnost. Přesto mi to nedalo. „Ale co když... Co když doopravdy potkám lovce, který ke mně bude perfektně pasovat? Co pak? Určitě to pozná i on. Rovnou mě prohlásí za svou.“

Zhluboka se nadechla a přivřela víčka, jako by se snažila domluvit nechápavému dítěti. „To se nestane. Perfektní shoda se neobjevila mnoho let. Ale i pokud se jí budeš s někým pouze blížit, přesvědč onoho lovce o opaku. A poté si uzurpuj prince.“

„Ano, matko.“

Bezduše jsem se zadívala oknem ven na noční oblohu, kde měsíc ozařoval hladinu moře. Pozorovala jsem stovky světél přístavního města Lentin s královskou lodí kotvící v docích. Právě ta mě dopraví až k Perleťovému paláci. Tam na mě čekal důvod mého zrození. Má budoucnost. Můj zcela nový život.

Vlasy mi služebná sčesala do jednoduchého drdolu usazeného na zátylku a upevnila ho zlatými pinetkami. Na obličej mi nasadila masku bez výrazu, pyšníci se krásně vykrojenými rty, tvarovaným nosem a klenutým obočím. Po jejích spáncích a na čele se kroutily modré ornamenty připomínající vlny a popínavé rostliny. Její mramorový zjev mě naplňoval nejistotou. Jen mé zlaté oči jí budou dodávat na živosti a uberou na zjevu porcelánové panenky.

Postavila jsem se ke dveřím a uhladila si sukni bledě modrých šatů. Jejich látka byla příjemně lehká a vzdušná a splývala mi v měkkých záhybech od volného výstřihu až po širokou sukni.

Šaty byly v pase staženy ozdobným tmavě modrým pruhem látky, který připomínal vlnící se hladinu vody, na níž se zrcadlilo slunce vyšívané zlatou nití. Z něj se dolů vinul jemný zvlněný lem připomínající temný vodopád. Na okrajích nabíraných rukávů byly našité manžety ze stejné látky jako pásek, a stejně jako na něm se i na nich třpytil vyšívaný ornament slunce.

Věděla jsem, že jakmile si je obléknu, na jiné šaty už po celý rok nedorazí. Novicky nosily barvy modré oblohy, jež byla domovem naší bohyně, a vystudované sluneční kněžky k modré přidaly i zlatou, jakožto uznání svého nabytého postavení. Čím vyšší postavení zastávaly, tím více zlaté si mohly dovolit obléknout. Na to, abych si mohla obléct zlatou, jsem však musela absolvovat rok buď ve škole, nebo v klášteře.

Prsty se mi třáslý, ale schovala jsem je vzorně za záda tak, jak mě matka naučila, a vypnula hrud'.

Dveře se otevřely. Objevil se za nimi muž v černém bojovém obleku. U pasu měl připnutých pár zbraní a na prsou pouzdra s několika menšími dýkami. Zpoza zad mu čouhala hruška meče. Jeho černé oči mě pozorně přejely od hlavy až k patě a zase nazpět. Střetli jsme se pohledem. Zprudka jsem se nadechla.

Cítila jsem něco cizího, musela to být jeho magie. Byla lepkavá a těžká. Obkličovala mě a oťukávala. Připadal mi jako nejtemnější noc v roce, jako tisíce let neotevřená rakev. Cítila jsem z něj hrůzu a děs. Černotu. Prázdnotu něčeho pradávného, co by mezi námi stát nemělo.

Ten lovec nebyl můj, a ani nikdy nebude. On už svou kněžku našťestí našel, jinak by tu nestál jako má večerní stráž. Hrud' se mi stáhla hrůznou myšlenkou, že takto budou cítit všichni. I princ, kterého budu muset přesvědčit o tom, že nedokáže žít, aniž by mě měl. Jak s tím ale budu moct žít já?

Pokynul hlavou, ať vyjdu ven, a naznačil dlaní směr.

Matka se ke mně rychle prosmykla a vtáhla mě do objetí. Bylo to tak nečekané a nezvyklé, že jsem celá strnula a vytřeštila oči jako vyplašená laň. Netušila jsem, co dělat. Jak reagovat. Nepamatuji si, kdy naposledy něco takového udělala. Možná když jsem byla ještě dítě. Ale ta vzpomínka mohla být jen iluzí dívky toužící po mateřské lásce.

Její tmavé vlasy barvy přezrálých višní mě pošimraly pod maskou. Cítila jsem z ní sůl a slunce. Už jsem si téměř nepamatovala, jak voní.

Ucho mi ovanul její vlahý dech. „Nesmíš mě zklamat, Eleanor. Pokud selžeš, doma tě nepřijmu. A věz, že nebudeš vítána ani nikde jinde. Ani v chrámech, kam patří nicky, protože pro

takovou práci ses nenarodila, o to se postarám. Selži, a tvým novým domovem budou ulice nějakého zaprášeného, bezejmenného města.“

Cítila jsem, jak se její rty dotkly tváře porcelánové masky a poté její objetí zmizelo stejně nečekaně, jako se objevilo.

Překvapivě se mi ulevilo. Neměla jsem se tak cítit. Měla svá pravidla, své mouchy, ale byla to má matka a milovala mě stejně vroucně jako já ji.

„Miluji tě, Eleanor. Věřím v tebe.“

Miluje mě a já ji nezklamu.

PRVNÍ KAPITOLA

Nastoupila jsem na loď jako jedna z posledních cestujících. Obří plachetnice na své palubě nesla desítky kněží oděných v těch samých šatech, do jakých oblékli i mě. Na tváře jim nasadili masky, díky nimž vypadaly jako porcelánové panenky. Viděla jsem jejich zářivě zlaté oči pronikající temnotou, zakrývající jejich pravou totožnost. Každá z nás oplývala svou ojedinelou magií. Ale všechny do jedné jsme měly něco na chlup stejného. Chyběla nám srdce.

Sepjala jsem si ruce za zády, abych dokázala odolat pokušení dotknout se své hrudi. Stále neuplynulo dost času od té doby, co se celé mé tělo změnilo. Na povrchu se projevíly téměř neviditelné úpravy, včetně duhovek, které kompletně změnilly barvu. Uvnitř jsem si však připadala jako v cizí tělesné schránce. Jako bych to už nebyla já. I přes vířivou magii pulzující na místě, kde mělo být srdce, jsem se cítila neúplná. Žila jsem, a přesto si někdy připadala uvnitř mrtvá.

„Pokud je vám na moři nevolno, doporučuji se zdržovat u boku lodi, slečno.“

Otočila jsem se na lovce, který mě doprovázel až na palubu. Do té chvíle nepromluvil ani slovo, natož aby se o mě nad rámeček své práce zajímal.

Nikdy jsem přímo na moři nebyla. Netušila jsem, zda trpím na lodích mořskou nemocí.

Nemluv s lovci, pokud nejsi přímo vyzvána k tomu tak učinit.

Matčin hlas mě mnohdy strašil i ve spaní. Svá pravidla mi vtloukala do hlavy celý život, a tak jsem podle nich i žila. Připadalo mi to jako rozumné řešení. Co já věděla o životě? Rozhodně méně než ona.

Pouze jsem na lovcovu radu odměřeně přikývla a odebrala se na příď k zábradlí. Nechtěla jsem nic riskovat.

Námořníci na lodi systematicky vykonávali svou práci. Pár jich lezlo po stožárech s nacvičenou obratností, elegantní jako akrobati. Několik námořníků jsem viděla stát u boku lodi a shlížet dolů do temných hlubin moře. Šest z nich tlačilo do velkého kola a vytahovalo kotvu. Slyšela jsem drnění řetězu doprovázené zvukem prorážení vody, kapek dopadajících zpět na vodní hladinu, šuměním vln a zpěvem nočních ptáků. Nad hlavami nám zakřičel racek a jeho bělostná křídla ladně prořízla vzduch.

Kapitán se chopil kormidla.

Jeden z mužů na palubě zavolal jakýsi povel, nato se plachty rozvinuly a okamžitě do nich s trhnutím zadul noční vítr.

Mezi kněžkami to vzrušeně zašumělo.

„Brzy to začne,“ šeptala nadšeně jedna dívka v chumlu kněžek kousek ode mě. „Nemůžu se dočkat! Matka říkála, že se určitě s někým spojím.“

Ta blíž ke mně si odfrkla. „Jistě. Jako to matky říkaly nám všem. Ale není to příliš pravděpodobné. Koukej, kolik nás tady je. Volných lovců je prý o polovinu méně,“ vyváděla ji z fantazijních představ.

„Kde vlastně jsou? S námi na lodi je jich jen pár,“ špitala žalostně dívka s vlasy jako pomeranč, díky kterým jsem ji

jednoduše odlišila od ostatních. Tyto dívky jsem znala. Rozpomínala jsem se na rituál znovuzrození, kdy nás všech sedm stálo v otevřeném chrámu nad mořem s vědomím, že to pro některé mohou být poslední minuty života. Vyřízli nám srdce. Svrhli nás do moře. A čekali.

Tento rok se však od všech předešlých lišil. Zrodily jsme se znovu všechny. Říkali tomu boží zázrak. Já to spíše přičetla náhodě.

„To je jen stráž. Chrání nás před nebezpečím z moře. Doma mi říkali, že lovci jsou v paláci už od poledne.“

„I princ?“ vypískla dívka, která rozhovor započala. Kněžka vedle ní ji okamžitě kopla do boty, aby mluvila tišeji. Správně by mezi sebou neměly mluvit vůbec.

„Samozřejmě, hlupačko. Kde jinde by byl?“

Ano. Všechny to věděly a jejich nervózní přešlapování napovídalo, že jsou si plně vědomé toho, jakou konkurenci dnes večer mají. Mě ale nikdo neznal. Byla jsem vetřelec. Krom toho, jak vypadám, a jména nevěděly o mé existenci zhora nic. Žila jsem jako stín, ačkoli jsem se zrodila s požehnáním slunce. Mohla jsem ztratit mnohem víc než ony všechny, a to ze mě dělalo nebezpečného soupeře.

Loď vyplula a opustila soukromý přístav. Příď rozrážela vodní hladinu a vlny se hnaly kolem nás jako hejna delfinů.

Nasucho jsem polkla, když jsem na obnažené pokožce krku ucítila spršku slané vody. Vdechovala jsem chladivou vlhlost a snažila se samu sebe přesvědčit, že vše dopadne tak, jak matka očekává. Neprošla jsem tolika lety příprav jen proto, abych zklamala.

Vlny se zdály hlasitější než před chvílí. Jako by na mě dorážely. Syčely. Pošklebovaly se mi a připomínaly mi mou první a zatím poslední návštěvu podmořského světa. Pamatovala

jsem si pouze pomalu mě stravující chlad, sůl a černotu. Hleděla jsem na hladinu a dech se mi zrychloval, vnímání okolí se rozostřovalo a začala se mi točit hlava.

Bolest v hrudi. Prázdnota. Pád. A ledová voda.

Zhluboka jsem se nadechla a vydechla. Zнала jsem svůj úděl i svůj největší strach. A voda to nebyla.

Všechny budou tvé sokyně. Není jediné kněžky, která by nechtěla získat lovce pro sebe. Nikdo není tvůj přítel, Eleanor.

Zklamání. Toho jediného jsem se bála víc než temných hlubin, které mě přivítaly při mé smrti.

Kněžky povětšinou stály samy, maximálně ve dvojicích. Správně by se měla každá držet sama a neprozrazovat svou identitu. Ty mimo chumel novicек už Ples zaslíbení zažily nejméně jednou. A pokud zde byly s námi, znamenalo to, že si je žádný lovec zatím nevybral.

Kněžky, u kterých nedošlo k úspěšnému sloučení, po celý rok sloužily v chrámech bohyně Enyhy a po nocích pomáhaly s dodáváním světelné energie do větších měst. Právě ono magické světlo tento týden v mnoha městech uhaslo, aby se kněžky mohly přesunout do Perletového paláce.

Král požadoval po každém lovcí, aby si co nejdřív našel kněžku, jejíž magie se bude v kombinaci s tou jeho co nejvíce blížit dokonalé rovnováze. Pokud však lovec usoudí, že žádná není dostatečně uspokojující, počká, až se zrodí taková, která bude jeho požadavky splňovat. To mohlo trvat klidně i několik let.

Někdy byl šťastný rok a rituál přežilo pár kněžek. Jindy nepřežila žádná. Záleželo především na vůli naší bohyně a jejím úsudku, zda jsme jí hodny.

Můj úkol byl o to obtížnější, že jsem musela okouzlit konkrétního lovce – prince. Pokud selžu, nečeká mě nic jiného než

smrt. Matka brala své hrozby doslovně. A podle toho, co se ke mně doneslo, sluneční knězka na ulici nepřežije déle než jeden týden. Nehodlala jsem si tu možnost ani připustit.

Neselžu. Vyhraju. A matka na mě bude hrdá.

~

Plavba byla poklidná. Bez úhony jsem sestoupila na molo v záplavě dalších slunečních knězek. Desítky střevíčků klapaly o dřevěná prkna a šepot utichl v návalu nervozity.

Dorazili jsme na místo.

Ostrov, na němž se Perleťový palác nacházel, nebyl příliš rozlehlý. Neocenitelnou výhodou byla jeho nedobytnost. Ostrov rozdělený na dvě části puklinou se skládal ze strmých skalních útesů a mostu vedoucího k paláci, který se dal v případě útoku kdykoli strhnout.

Nejúčvatnější byl samotný Perleťový palác. Seděl jako velikán na nejvyšším bodu skaliska s věžemi vzpínajícími se do nebes posetých hvězdami. Díky měsíčním paprskům se zdálo, že celá stavba sama vyzařuje světlo.

Mostu vedoucímu k paláci předcházely stovky schodů vytesaných do skály. Zábradlí z téhož kamene v sobě mělo elegantní obloukové průhledy zdobené rozkošnými kudrlinkami.

Lovci, kteří s námi cestovali, nás obstoupili spolu se strážci z ostrova. Dali povel k výstupu a všichni jsme se společně rozešli.

Desítky šatů šustily o schody, které jsme musely vyšlapat až na úplný vrchol skály. Žádná z knězek si na nic nestěžovala. Nikdo neměl námitky. Na to jsme jednak neměly dech, a ani právo. Všechny jsme měly být v dobré fyzické kondici.

Nejspíš už jen výstup nahoru měl ostatním ukázat, jak moc jsme na roli kněžek připravené.

Držela jsem se zhruba uprostřed. Nepospíchala jsem, ale ani jsem nehodlala být mezi posledními. První se příliš vyčerpají a zpotí a ty úplně vzadu zase určitě vkročí do paláce jako poslední a přijdou o možnost se rychle zorientovat. Netoužila jsem být ani v jedné z těch dvou skupin.

Povytáhla jsem si šaty o něco výš, aby se mi nepletly pod stěrvíce, a držela tempo.

Nahoru k mostu jsme dorazili až po vyčerpávajícím výstupu trvajícím celou věčnost. Rovných sedm set schodů, kvůli kterým několik kněžek málem vypustilo duši. Sledovala jsem je nenápadně, ale obezřetně. Viděla jsem jich pár usedat na poslední schod a lapat po dechu. Jen stěží odolávaly pokusem sundat si masku pro lepší přísun kyslíku. Jiné už se dravě hrnuly po mostě spolu s našimi ochránci vpřed k paláci, zpočené a uštvané, s touhou si ukořistit toho nejlepšího lovce pro sebe.

Také některá z nich tajně toužila po tom, najít svou skutečnou shodu? Čím lepší spojení bylo, tím víc se síla mezi kněžkou a lovcem násobila. Právě o tom mělo sloučení primárně být. Někteří mluvili o spojení dvou duší, jiní o hlubokém porozumění dvou zcela odlišných magií. Já chtěla věřit v obojí. Ale má matka měla pravidla.

„Říká se, že je až nebezpečně hezký,“ zahihňala se jedna z kněžek krácející vedle mě po boku své spoléčnice. „Prý má vlasy jako pŭlnoční moře políbené mĕsícem. A oči také.“

„Chůva říká, že je to sukničkář a opilec,“ opáčila její přítelkyně.

„Takhle o něm nemluv! Určitĕ je okouzlující.“

„Leda tím, kolik má penĕz.“

Kněžka se urazila a od své kamarádky poodešla dopředu. Ta jen rozhodila rukama a pokračovala v chůzi sama. Mírně se jí ale třáslы. I ona se jistým způsobem bála. Každá z nás měla strach. To vše, co nás čekalo, mělo ovlivnit naši budoucnost.

Nesmíš mě zklamat, Eleanor.

Došli jsme až k vstupní bráně oddělující nás od nádvoří. Na jejím vrcholu se procházely pohyblivé stíny. Další lovci pozorně sledující každý náš pohyb. Čím víc jich okolo mě bylo, tím víc jsem vnímala jejich přítomnost. V hrudi mě pálilo, na pokožku mi přiléhalo cosi lepkavého a nervozita stoupala. Stát tváří v tvář jedinému lovcu v úzké chodbě hostince bylo něco úplně jiného, intimnějšího, než když jsem byla obklopena několika tucty.

„Seřadte se za sebe,“ zavelel jeden z lovců.

Jeho hlas byl hluboký. Zněl otráveně a podrážděně.

„Kdo bude mluvit nebo narušovat pořadí, půjde na úplný konec. Nechci vidět žádné porušení klidu. Žádné postrkování se. Tak, jak nyní stojíte, utvoříte řadu. Jste vyvolené, ne zvířata.“

Podle toho, jak mluvil, mi bylo jasné, že má hojné zkušenosti s tužbami kněžek. Ze všech to bylo cítit. Touha někam patřit. Zabrat si nový domov. Žádná nechtěla jít do chrámu. A já nehodlala zemřít na ulici.

Kněžky se kupodivu bez handrkování zařadily za sebe do rovné řady. Žádná nemluvila. Zdálo se, že téměř nedýchají, aby nemusely být ani náhodou poslány na úplný konec.

Několik minut se nic nedělo. Pár z lovců procházelo okolo kněžek a každé zvlášť se dívali do očí.

Co hledali? Vetřelce?

Slyšela jsem o těch, kteří sluneční kněžky loví. Prvních sedm měsíců bývá nejrizikovějších, jelikož žádná nemá žádné bojové vzdělání a neumí používat svou magii dost dobře

na to, aby se ubránila sama. I přesto nás mají ale po celý život chránit lovci, stejně jako později my je. Partneři na život a na smrt.

Silnější vlna narazila na skálu a s duněním se o ni roztrýštila. S šuměním se vrátila zpět do moře a svět okolo pohladil příjemný žalozpěv přicházející odněkud z dále. Žádná z kněžek ani nemukla. Lovci se tím směrem neobtěžovali ani podívat.

Začínala někde na moři bouře? Nebo to bylo normální? Co ten zpěv? Patřil někomu z paláce? Zněl tak teskně, vzdáleně. Zdálo se, že nikdo jiný ho neslyšel.

Naskočila mi husí kůže.

Ti, kteří kontrolovali kněžky, se ode mě vzdálili. Nenápadně jsem o kousíček vystoupila z řady a zadívala se přes zábradlí dolů, kde se moře střetávalo s ostrovem.

Mořská pěna ozářena měsícem se hromadila u skalního výběžku a téměř se zdálo, že slyším, jak ševlí do rytmu zpěvu. A mezi tím...

Zbystřila jsem. Přimhouřila jsem oči a víc se naklonila přes zábradlí.

Zpěv utichl. Z pěny vykukla hlava. Stočila se ke mně a přísahala bych, že jsem na sobě cítila její těžký pohled. Byla jsem si tím naprosto jistá, než přišla další vlna a tu bytost smetla do hlubin nočního království.

„Hej!“

Trhla jsem sebou a otočila se na strážného ženoucího se ke mně.

„Zpátky na místo.“

Neodmlouvala jsem. Udělala jsem, co po mně požadoval, a jen se modlila, aby mě neposlal úplně na konec. To se naštěstí nestalo. Jen spokojeně zamručel a vrátil se na svou pozici.

Plná úlevy jsem vypustila zadržovaný vzduch z plic.

Tušila jsem, co se tam dole skrývalo. Dalo se to považovat za úhlavního nepřítele království, za nebezpečnou bestii lačnící po utrpení nás smrtelníků. Její zpěv lákal lidi do nebezpečných vod a polibky té bytosti člověku vysály život z těla. Ale co dělala tady?

Dvoukřídlá brána vyrobená ze světlého dřeva se bez jakéhokoli zvuku pomalu otevřela. Ozbrojení lovci se rozmístili podél řady a nevzrušeně nás doprovázeli dovnitř paláce. Prošli jsme obloukovým průchodem a několik kněžek zalapalo uneseně po dechu.

Rozhlížela jsem se po menším nádvoří. Jeho krása se nedala popsat slovy. Pátrala jsem po nich, snažila se ten výjev pojmenovat: pompézní, grandiózní, místo hodné bohů. Nikdy v životě jsem neviděla tolik ozdobných prvků architektury. Nezůstali jsme na něm ale dostatečně dlouho.

Postupně jsme vcházeli dovnitř. Napětí rostlo a já si s každým dalším krokem uvědomovala, jak se mi zrychluje puls v hrudi, stresem se mi stahoval žaludek a ruce se mi znovu začínaly třást.

Vstoupili jsme dovnitř. Oslepilo mě prudké světlo, sálající ze skleněných koulí na zdech a visící v podobě impozantních lustrů z vysokého stropu. Vše zářilo. Rozdvojené schodiště do prvního patra zdobilo pozlacené zábradlí a mramorové bílé schody protkané zlatavými žilkami. Na stěnách se vyjímaly malby přírodních motivů a mořských scénérií. Vlny se míchaly s podmořským rozmanitým životem. Nikde jsem ale nezahlédla ani stopy po člověku nebo po našem odvěkém podmořském nepříteli. Siréně.

Lovec vedoucí naši skupinu začal stoupat po pravém schodišti. Prošli jsme dlouhou širokou chodbou a shromáždili se

před vstupními dveřmi ústícími s velkou pravděpodobností do hlavního sálu, kde se konal ples.

Promnula jsem si prsty v rukavicích a přešlápla. Bylo to tady.

Musíš být tajemná. Tajemství lákají ostatní k jejich rozluštění.

Matka toho věděla a znala mnoho. Často trávila hodiny zavřená ve své osobní knihovně a pročítala různorodé knihy. Nikdy jsem neměla povoleno si je číst také, ale mileráda mi z nich předčítala pasáže, které se jí zdály důležité a smysluplné. Já se mezitím zabývala etiketou a další nezáživnou četbou.

„Tak zde vás všechny mám,“ ozval se lehce přísný hlas. Žena ve středních letech se objevila po naší pravé straně a stroze se usmála.

Nebylo jediné kněžky, která by se k ní neotočila, aby si ji prohlédla.

Na první pohled bylo vidět, že patří mezi nás. Měla na sobě zlaté šaty s dlouhými rukávy převázané zdobeným páskem. Nevypadala ani trochu jako kněžka, která stála při rituálu přede mnou, obřadní dýku položenou na dlaních před sebou, s milým úsměvem na tváři. Nebyla tu proto, aby mě znovu zabila. Žila jsem. Dýchala. A místo srdce mi v hrudi bušilo cosi zatím neznámého, cizího, ale živého.

„Ráda vidím, že jste všechny dorazily v pořádku. Tento rok je požehnaný, jak mnoho z nás velmi rádo říká. Přibýlo nám sedm nových slunečních kněžek tak, jako jich před dvaceti lety sedm přišlo na svět. Tento rok zemřela pro království pouze jedna vaše sestra. Je to velmi radostný a vzácný rok.“

Přešla pomalými kroky před dvoukřídlé dveře a hleděla na nás všechny jako pastýř na stádo ovcí.

„Dnes jste zde, abyste se pokusily spojit s lovcem, který je vám předurčen. Většina z vás tu již byla a zná pravidla, přesto je pro nové členky zopakují.“

Její rázný zrak padl na mě. Ztuhla jsem a napjala se. Netušila jsem, jak se chovat. Dřív než jsem mohla zazmatkovat, obrátila svou pozornost na ostatní a začala vyjmenovávat pravidla.

„Žádná z vás neprozradí svou identitu nikomu dalšímu. Trestem za tento přestupek je okamžitý odchod z Plesu zaslíbení a roční služba v jednom z klášterů bez možnosti nalezení své rovnocenné polovičky pro tento rok. Pravidlo druhé navazuje na to první: své masky si nechte na sobě až do konce plesu. Přece jenom nechcete další rok nesmyslně meškat při plnění svatých povinností. Třetí pravidlo...“

Vesměs se valná většina pravidel týkala toho prvního.

Všechny kněžky bez debat poslouchaly a snažily se vtlouct si do hlavy všechna pravidla pro případ, že by se schylovalo k jejich porušení.

Některé vypadaly rozrušeně. Přeshlapovaly na místě nebo se otáčely na své kamarádky s pohasínající nadějí získat prince odhalením svého jména, vzhledu a postavení ve společnosti, čímž by získaly výhodu.

Na jednu stranu to hrálo v můj prospěch. Nebyla jsem šlechtična. Má rodina v podstatě žila z peněz, které nám zasílala královská koruna za to, kým jsem. Kdybych se nenarodila se zlatým střípkem v oku, nejspíš bychom živořili v polorozpadlé chaloupce na kraji některého z měst.

„Pravidla jsou všem jasná?“

Žádná odpověď. Nikdo se neodvážil cokoli namítnout.

„Výtečně. Jste velmi pozorné. Tím pádem nemám jediný důvod vás nadále zdržovat. Ještě se mnohokrát potkáme, ať už

se někomu zaslíbíte, či nikoli. Užijte si ples a ať vám je Enyha nakloněna.“

Jak se objevila, tak zase zmizela. Její zlaté šaty se mihly okolo nás jako sluneční paprsek a zmizely za zavřenými dveřmi.

Jeden z lovců přistoupil ke dveřím, chladně si nás přeměřil a bez dalších okolků je rozevřel dokořán, čímž nás vystavil našemu sdílenému úkolu: ukořistit si prince pro sebe.

DRUHÁ KAPITOLA

Bohyně slunce si mě vybrala pro jistý účel. Enyha musela vědět, že jsem v něčem výjimečná, když mi dala kus sebe, své duše. Netušila jsem však, zda mě požehnala takovou magií, abych pasovala k princovi. Rozhodně by mi to ušetřilo mnoho nepříjemností. Například by to přinejmenším odsunulo mé sokyně na druhou kolej.

Spořádaně jsme vešly do hlavního sálu, kde se konal ples.

Síní se nesla instrumentální hudba doprovázená zpěvačkou. Její jemný hlas se sladil s tóny nástrojů a vkrádal se mi do nohou připravených pustit se do tance. Libá hudba vycházela z balkonu kdesi vysoko nad námi a potlačovala mou nervozitu. Chtěla jsem zpívat s ní. Toužila jsem po tom jako umírající po vodě, ale matka nikdy nepodporovala můj talent v oblasti zpěvu.

Nádech a výdech.

Tvá hlavní zbraň bude tvé tělo. Nikdo ti neuvidí do tváře. Musíš se pohybovat smyslně, svádět pomocí gest. Vybízet lovce k tomu, aby tvé tělo chtěli. Aby chtěli tebe celou.

Instinktivně jsem se napřímila. Musela jsem se řídit matčinými pokyny.

Na ničem jiném nezáleželo.

Rozhlédla jsem se pozorněji po sále a musela se zamračit. Klenutý strop byl pokrytý přezdobenými freskami. Podél nejdelší stěny bez oken stály na mramorových podstavcích pozlacené sochy. Stoly se prohýbaly pod množstvím jídla i přes skutečnost, že jsme všechny měly masky a nemohly jíst. Něco tu však chybělo: lovci nebyli přítomni.

Otáčela jsem hlavou. Stoupala jsem si nenápadně na špičky a ve stále se zvětšujícím houfu přicházejících slunečních kněžek jsem se snažila zahlédnout některého z lovců, kteří nás doprovodili až do paláce. Kdybych tak zahlédla alespoň tu ženu ve zlatých šatech, abych se mohla zeptat, co se děje... I ostatní kněžky se zdály být nervózní.

Jeden z lovců právě začal zavírat dveře za poslední kněžkou vcházející dovnitř.

Rozešla jsem se směrem k němu. Dveře se však s klapnutím zavřely. A žádný lovec s námi v sále nezůstal.

Nasucho jsem polkla.

Housle zapěly vyšší tóny, harfa zjemněla, klavír začal hrát v pianissimu a zpěvačka na chvíli utichla.

Zadívala jsem se na dívku křečovitě drtící sukni svých bledě modrých šatů v dlaních. Musela být jednou z těch, které prošly rituálem tento rok se mnou. Ostatní působily mnohem více sofistikovaně. Tuto situaci již prožily.

Jedna z kněžek vyšla kupředu vstříc prázdnému sálu. Všechny jsme se za ní zvědavě ohlédly. Poté se k ní přidala další.

„Mají smysl pro dramatický příchod,“ prohodila jedna z žen následující své přítelkyně do vzdušného prostoru. Zněla jedovatě. Jako by to už prožila tolikrát, že jí to přišlo otravné.

„Ale to je ta nejlepší část,“ mumlala si pod vousy kněžka někde za mnou.

V očekávání jsem se podívala na opačnou stranu sálu. Viděla jsem stěnu, světla napájená magií slunečních kněží, sochy a dvoukřídlé dveře podobné těm, kterými jsme dovnitř přišly my.

Napětí narůstalo. Každou sekundou, co jsme stály nehnutě na místě a čekaly na příchod lovců, se mi svíraly útroby čím dál urputněji a dlaně v rukavicích se mi nepříjemně potily. Závíděla jsem ostatním, že je nemusejí mít. Zahlédla jsem s nimi pouze další čtyři kněžky. Ty si je však s velkou pravděpodobností navlékly pouze jako vkusný doplněk k šatům. Kdybych měla na výběr, nikdy bych si je na sebe už nevzala.

Uběhlo několik minut. Kněžky mimo bezpečný chumel si založily ruce na prsou a upíraly zlaté oči na leštěnou ebenovou podlahu nebo na jasný měsíc za okny.

Zaskřípala jsem zuby a odhodlala se k nim vydat. Umírala jsem touhou zeptat se, jak dlouho budeme muset ještě čekat. Zřejmě měly dost dobrou představu o tom, jaké podivné hry s námi lovci hrají.

Došla jsem k nejbližší z nich. Podezírávě se ke mně otočila čelem. Neucouvla ani o krok a vzdorovitě zvedla bradu. Její oči i přes světlo okolo téměř zářily. Mramorová maska z ní dělala děsivě chladnou krásku.

Nasucho jsem polkla a otevřela ústa k otázce.

Nejdřív přišel mráz. Prohnal se okolo nás jako stádo splašených koní za zimní noci a nechal nás ztuhlé na místě. Poté ho následoval vír hvězd a nicoty prosycený něčím vzdáleně připomínajícím nejtemnější noc v roce, kdy těžké mraky klesnou na zem a svou tíhou vás strhnou na kolena. Ocitly jsme se v naprosté tmě. Světla zhasla. Okna, strop i podlahu zahalila mračna těžkých vln, připomínající hustý dým pocukrovaný hvězdným prachem. Na malou chvíli nastala prázdnota.

Nemohla jsem dýchat. Okolo vládlo hlubinné ticho a chlad, štípající jako stovky jehel, mě stahoval k sobě. Cítila jsem sůl na jazyku, v očích i v plicích. Chtěla jsem křičet, ale nemohla jsem. Svět stoupal a já padala dolů do jeho prázdného nitra lačnického po tom mě navěky pozřít.

Nechtěla jsem umřít. Ještě ne. Znovu ne.

Ne. Ne. Ne.

„Proto to nesnáším,“ zavrčel povědomý hlas a vrátil mě do reality.

Neumírala jsem. Žila jsem. Dýchala jsem. Okolo mě nebyla voda. Jen mě neznámá magie dělala k smrti.

Dveře se rozlétly a do tmy začaly skrze hvězdný prach vplouvat mužské postavy oděné v tom nejtemnějším odstínu černé, jaký jsem kdy viděla. Na obličejích měly upevněné pouze stříbrné škrabošky, žádné porcelánové masky zakrývající celý obličej.

Viděla jsem jejich ústa, brady, ostře řezané čelisti. Všichni bez výjimky měli široká ramena, byli urostlí a mnohem vyšší než jiní muži, jaké jsem kdy potkala. Narodili se pro svoje poslání. Stejně jako jsme se my narodily pro naši bohyni, oni se zrodili pro její mužský opak – Erase, boha noci.

Kráčeli organizovaně, sjednoceně, spojení svou mocí, razili si cestu k nám a naší sluneční magii.

Má magie na tu jejich odpovídala. Cítila jsem tlak na hrudi. Odpor. Slast. Nechuť. Jemné zatahání kupředu.

Jejich temnota byla lákavá, svůdná, zakázaná. Nechutná. Chutnala hořce. Pálila na jazyku. Přesto byla každá jiná.

Tolik lovců. Přesto méně, než zde bylo slunečních kněží.

Kde je princ?

Má vlasy jako půlnoční moře políbené měsícem. A oči také tak.

Jak to ty dívky myslely?

Pátrala jsem po tmavých vlasech, ale ty mělo mnoho lovců. Žádné mi nepřipadaly jako políbené měsícem. Co to mělo vůbec znamenat?

Světla začínala pomalu nabývat na síle, tíživá magie krouticí se do té chvíle jako had okolo nás povadla, až nakonec zmizela úplně a před námi se vystavili na odiv všichni lovci. Mnohým z nich na rtech pohrával šibalský úšklebek či leda-bylý úsměv. Někteří naopak vypadali, že na plesu ani nechtějí být a absolvují ho pouze z povinnosti.

Nejistě jsem pozorovala, jak se jich pár nenápadně naklonilo ke svým přátelům a cosi jim pošeptalo. Očividně to bylo zábavné, jelikož se neslyšně rozesmáli.

Prohlíželi si nás. Podle jejich postojů na tom nebylo nic posvátného. Byla to pro ně hra. Ztracená hra. Nečekala jsem to. Přišla jsem si okradená, až obelstěná. Snila jsem o tomhle okamžiku. Představovala si elegantní, zodpovědné, silné muže snažící se ze všech sil najít si nejlepší shodu pro dobro království. Pro boj proti nepřátelům. Proti věčnému zlu.

Sevřela jsem dlaně v pěst.

Mnoho z kněžek žilo v chrámech už spoustu let, některé dokonce celý život, v marné touze získat pro sebe lovce. A bezvýsledně. Některé možná přišly naposledy. Když dosáhly určitého věku, už na ples přijít ani nemohly. A oni se *baví*. Šklebí se s vědomím, že mají svá panství, zázemí a životní úděl, který dává smysl.

Neuvědomila jsem si, že hudba úplně utichla, dokud se hudební nástroje znovu nerozehrály a zpěvačka nespustila táhlé tóny rozléhající se sálem.

„Nevidím prince,“ zaúpěla kněžka po mé pravé straně. Vlasy měla barvy pomeranče. Dívka z rituálu. Rebecia.

„Určitě mu něčím zakryli ty bílé prameny vlasů. Nejsou hloupí. Ale stačí, aby promluvil, a poznám ho. Dám ti znamení. Dobře?“ utěšovala ji sotva slyšitelným hlasem kamarádka.

„Dobře... Já se bojím, Egi.“

„Čeho? Nic se ti nestane. Jen se snaž. Tvá priorita je ale princ, ano?“

„Mně je to jedno! Mamá říkala princ, ale mně bude stačit kdokoli. Opravdu.“

„Prince ti najdu.“

„Ty ho nechceš?“ zdála se udivená, ale takovým způsobem, který napovídal, že tuhle debatu nevedou poprvé.

„Ne. Však víš, že radši budu sloužit v chrámu. A už mlč.“

Matka měla znovu pravdu. Některé kněžky doopravdy znaly prince osobně. Poznají ho i zde, ať už přišel přestrojen za kohokoli. A já budu u toho, až Egi dá znamení. Poděkuju jí později, až nebude hrozit, že mi za to vyškubá všechny vlasy. Už tak mě bolela hlava z brutálních taktik česání služebné v hostinci.

Zůstávala jsem na místě. Nestála jsem úplně vpředu, nechtěla jsem působit dychtivě, ale potřebovala jsem, aby si mě všimli. Jedna statečná ve stádu hledajícím bezpečí v houfu. Bála jsem se stejně jako ony, ale víc mě děsila budoucnost, kde bych musela žít se svým selháním.

Mezi elegantně oděnými lovci s ornamenty stříbrných hvězd vyšitých na dubletech prošel dopředu jeden z nich. Jako jediný měl škrabošku černou, nikoli stříbřitou. Zbytek tváře mu brázdily viditelné jizvy, vlasy mu již protkalo stříbro a jeho tmavé oči promlouvaly ke světu, přestože je kryl stín škrabošky. Žádný jiný lovec v místnosti tak starý nebyl.

„Vítám vás, naše vzácné hosty, v Perleťovém paláci na každoročně pořádaném Plese zaslíbení.“

Pro ty, jež jsou zde poprvé. Mé jméno je Luhan Ralen. Jsem představitelem lovců a i ten, který dnes dohlédne na to, aby nebyla porušována pravidla. Všichni jste s nimi obeznámeni, a proto doufám, že dnes nepošlu nikoho z vás pryč dřív, než odbije čtvrtá hodina ranní. Budu mezi vámi stínem. To, že mě nevidíte, neznamená, že neslyším každé vaše slovo ani že nevidím každý nepatrný pohyb. Porušte pravidla a dnešek pro vás nebude nikterak krásným zážitkem.“

Lovci za ním nijak nereagovali. Nejspíš s nimi tento rozhovor vedl už předtím, než je vůbec vpustil dovnitř.

Zato kněžky jako by polila další vlna hrůzy. Z Luhana šel respekt a jeho slova měla váhu. Musela jsem být opatrná. Víc než kdokoli jiný. Nesměla jsem riskovat.

„Tančit se bude podle stanovených kroků, s kterými jste byli všichni jistě obeznámeni a perfektně je ovládáte.“

Ohlédla jsem se za sebe. Všechny kněžky napjatě poslouchaly. Z většiny vyzařovalo neskrývané odhodlání.

Musíš zvítězit, Eleanor. Jsi lepší než ostatní. Vychovala jsem tě k tomu.

Luhan vplul mezi ostatní lovce a ztratil se nám z dohledu. Nikdo z nás nevěděl, kam zmizel, ale cítila jsem ho. Jeho magie byla silná. Nebo jsem si to alespoň myslela podle trnouceho mrazení v kostech při jeho srdcervoucím proslovu.

Hudba se změnila. Zaregistrovala jsem rychlejší tóny známé melodie, na kterou jsem se svým učitelem tance tančila nesčetněkrát.

Lovci se začali přibližovat k nám a tvořit dlouhý zástup podél delší strany tanečního sálu. Kněžky se konečně vzpamatovaly a napodobily je. Zařadila jsem se mezi ně a přitom pozorovala muže naproti.

Vlasy jako půlnoční moře políbené měsícem.

Hledala jsem je, ale nemohla najít. Mnoho z nich mělo tmavé vlasy. Ale co znamenal ten měsíc? Měl v nich bílé prameny, o jakých mluvila Egi?

Naproti mně stál lovec s širokými rameny, úzkými rty a překvapivě ryšavými vlasy sahajícími až po ramena. Lícni kosti měl vystouplé a bradu špičatou. Působil... zvláště. Rozhodně ne jako někdo, jehož magie by měla odpovídat na tu mou a nalézt perfektní rovnováhu.

Tanec započal.

Rozešli jsme se proti sobě, a když jsme se mýjeli, provedli jsme otočku. Snažila jsem se mu pohlédnout do očí, ale spatřila jsem pouze tmu. Necítila jsem nic. Jen odpuzující chlad radící mi utéct co nejdál.

Po chvilce se taneční partneři posunuli v řadě a změnilo se uspořádání.

Další lovec, další potlačené zklamání. Schovala jsem si ho hluboko v nitru a pro jednou byla vděčná, že nemám srdce, které by mohlo bolet.

Pozornost jsem po celou dobu nespouštěla jak z mužů naproti mně, tak i z Egi, která měla dát své kamarádce znamení, pokud pozná prince. Zatím jsem to považovala za nemožné. Nikdo nepromluvil ani slovo. Ale až první hromadný, a hlavně striktně uspořádaný tanec skončí a nastane čas na individualitu a téměř neomezený prostor s jednotlivými partnery, jistě bude mít knězka dost času prince najít. Přesto jsem neholdala nic riskovat.

Ani jsem nestihla vystřídat všechny lovce, když první tanec skončil a začala nová píseň.

Popleteně jsem se otočila dokola s cílem najít Egi ztrácející se mi v davu a málem zakopla o špičku boty jednoho z lovců. Chytil mě za pas a opatrně postavil na nohy.

„Jsi to ale malé nešikovné stvoření,“ promluvil na mě a já zrudla studem.

Na tmavém dubletu měl připnutou stříbrnou brož s mořským úhořem. Stejně jako ostatní lovci byl vysoký a dobře stavěný. Ebenově tmavé vlasy mu splývaly ve vlnách k uším a světlé oči mu v porovnání s ostatními prosvítaly skrze škrabošku.

V hrudi mi zahřmělo očekáváním. Našla jsem prince? Neměl sice vlasy políbené měsícem, ale co na tom záleželo? Mohl si je skrýt.

„Omlouvám se. Někoho jsem hledala,“ řekla jsem.

Pobaveně mu zacukaly koutky rtů. „Prince, předpokládám.“

Vytréštila jsem oči. Mohli jsme o tom mluvit? Nebylo to porušení pravidel? Prozradí mi svou identitu?

„Nebud' vystrašená. Za takovou otázku nebo tvou případnou odpověď ani jednoho z nás nemohou vyloučit.“ Chytil mě za ruku a vedl mě sebejistě do tance.

„Co když ano?“ Šla jsem na to opatrně. Nechtěla jsem říct nic riskantního.

„Pak nejsi první ani poslední, která se mě na něj dnes zeptá. Už dvě kněžky mi šeptaly do ucha své nabídky výměnou za prince. A to ples teprve začal. Neříkej, že vám všem jde jen o moc.“

Přitáhl si mě blíž a zahájil první kroky do tempa hudby.

„O co jiného by slunečním kněžkám mohlo jít?“ vyhýbala jsem se přímé odpovědi. Nikdy jsem nelhala. Ale ani jsem nechtěla říkat pravdu.

„O porozumění? O spojení dvou duší v naprosto neprobádanou věc? O lásku?“

„A co ty? Tobě jde o něco z toho? Nebo ses sem přišel jen pobavit a zahrávat si s námi?“

„Já si s nikým nehraju, krásko. Jsem tu kvůli povinnostem. Kdybych mohl, nikdy bych sem nepřišel. Nalézt svou slunečnickou kněžku je pro nás lovců štěstím, ale i prokletím.“

„Proč?“

„Je lehké vás zabít.“

Naprázdno jsem otevřela pusu. Rychle jsem ji zase sklopila, když jsem se zatočila a přistála v rukou dalšího možného kandidáta na prince. Proč mělo u všech slunců a měsíců tolik lovců tmavé vlasy?

Další lovec se se mnou vůbec nebavil. Jen tančil a znuděně prováděl kroky vypálené do svalové paměti. Nic jsem z něj necítila. Raději jsem se začala rozhlížet po Egi.

Trvalo mi pouze chvíli, než jsem ji našla. Zrovna tančila s jedním z kandidátů a něčemu se smála. Že by našla svého lovce? *Šťastlivkyně.*

Povzdechla jsem si a chtěla to vzdát, jelikož pokud našla opravdu svou protistranu, protančí s ní celý zbytek noci.

Zbystrčila jsem, když nenápadně dala ruku za záda a několikrát si křečovitě protáhla prsty. Tělem mi projelo vzrušení.

Našla ho. Bohové, ona ho našla!

Přinutila jsem svého partnera protančit okolo ostatních párů a dostat se co nejbliž. Ani v nejmenším mu to nedělalo starosti. Nechal se mnou vést a jeho věčné povzdechy pouze dokazovaly, jak moc je pro něj ta noc nedůležitá.

Protančili jsme okolo prince a Egi. Nedívala jsem se na něj. Nechtěla jsem, aby poznal, že si jdu přímo pro něj. Můj úlovek. Má šance na lepší život a na uznání matky. Bude na mě pyšná tak, jak nikdy předtím. Konečně jí budu hodna.

Snažila jsem se otevřít smysly a zaměřit se na to, zda neucítím něco zvláštního, jiného, než jsem vnímala doposud. Hledala jsem cokoli. Jakýkoli náznak toho, že zakusím ten konejšivý

pocit spojení, jaký jsem si vždy představovala. Ale nic tam nebylo. Ani náznak toho, že by se zde nacházela protichůdná magie, stejně silná, jako je ta má.

Potlačila jsem sevření žaludku z hořkého zklamání a přinutila se pozvednout tu část sebe, kterou vychovala matka přesně pro takovou příležitost.

Při další výměně partnerů jsem nenásilně vklouzla před prince a navázala plynule na tanec.

Nesměla jsem být nervózní. Nesměla jsem se bát. Měla jsem pouze jeden pokus.

Muži mají rádi, když jsou ženy slabé a mohou je ochraňovat. Chtějí si připadat jako ti silní, odvážní a neporazitelní.

Má matka měla hodně poznámek a rad, avšak ani ona nemohla vidět do hlav lovců. Už jsem věděla, že netouží po někom slabém, kdo zemře stejně rychle jako den nezalítá květina. Chtěli vitalitu. Stálost. Jistotu, že nebudu jen na obtíž.

Pozvedla jsem k němu zrak.

Vedl mě v tanci se zkušeností a elánem. Jeho půlnočně černé vlasy měly od nazlátých světél v místnosti nafialovělé odstíny, bledá pokožka mu zářila jako perly, jaké nosívala matka, a jeho smyslné rty... Někoho mi připomněly. Ta vzpomínka byla dávná, ale nechtěná. Zapudila jsem ji a raději se soustředila na jeho oči zahalené tmou. Proč jsem je nesměla vidět? Proč je mělo tolik lovců zahalené stíny?

Musela jsem něco říct. Nesměla jsem nechat svou hrůzu ze selhání převzít kontrolu.

Cítila jsem, jak mě zkoumá, i přes škrabošku zahalenou temnotou. Jeho doteky nebyly ničím víc než jen dobře nacvičeným představením. Držení těla měl elegantní a jisté, kroky řádně naučené. Přesto z něj nevyzařovala povýšenost, jaká by u prince byla na místě. Spíš hravá vypočítavost.

„Mlčíš,“ promluvil překvapivě jako první. Zněl zvědavě. Jeho hluboký hlas korespondoval s atleticky stavěným tělem.

„Nezdá se mi, že by bylo podmínkou při Plesu zaslíbení mluvit. Přeslechla jsem některé z pravidel?“ škádčila jsem ho. Netušila jsem, kde se to ve mně vzalo. Matka by to rozhodně nepovažovala za dobrý krok, ale nedokázala jsem si pomoci.

Chvilí na mě zaraženě zíral, než se k mému překvapení ve sele rozesmál a tvář jako by se mu rozzářila štěstím.

„Ne, ne. Opravdu to není pravidlo. Ale zdá se mi, že každá má dnes napilno s tím, vymluvit mi díru do hlavy. Překvapuje mě, že nesdílíš jejich nadšení ve vaší malé hře: *Kdo najde prince první.*“

Povytáhla jsem obočí. Nemohl to ale zaregistrovat. Zatočil se mnou v kruhu a s ladnou otočkou jsem se k němu vrátila, jako by mě volal sám osud.

„Opravdu si myslí, že prince najdou díky tomu, že budou všechny vyslyšet? Viděly vůbec toho vašeho představitele? Jakže se jmenuje? Luhan? Jde z něj respekt. Až se bojím jen špatně podívat, aby mě náhodou neodtáhl za ucho z plesu jako zlobivé dítě.“

Princovi zaškubala ramena, jak se snažil potlačit smích. To bylo dobré znamení. Více než dobré.

„Zeptal bych se na tvé jméno, ale nerad bych, aby Luhan Ralen odtahl za ucho mě. Tak mi alespoň pověz své nejskrytější přání a já ti na oplátku prozradím to svoje.“ V šeru za jeho škraboškou jako by zajiskřilo. Ucítla jsem na prstech dotýkajících se v rukavicích jeho dlaně jiskru a chloupky po těle se mi vztyčily do pozoru. Zachvěla jsem se.

Co jsem mu mohla prozradit? A jaká má přání byla vůbec ta nejskrytější?

„Chtěla bych někomu zpívat. Jen tak, pro radost,“ prozradila jsem. „Nyní je řada na tobě.“

Nijak nekomentoval to, jak bizarně to muselo vyznít. Ale pro mě to mělo mnohem hlubší význam.

Pokýval hlavou a olízl si rty. Při tanci jsme se k sobě dostali blíž než předtím a ovanula mě jeho vůně. Zvláštním způsobem mi byla velmi povědomá. Citrusy v kontrastu s hlubokými, jemně kouřovými podtóny černého citronu se zdály až omamné. Ta vůně mě vrátila o pět let zpátky na potemnělé louky, do pomerančových sadů a na tajemná místa s vyhledávaným soukromím. Bylo to krátké období, ale nezapomenutelné. Ty pocity přetrvaly, ačkoli vzpomínky se pomalu rozplývaly v záplavě času. Princ musel používat stejnou kolínskou jako má vzpomínka.

Nasucho jsem polkla a zahнала dávnou minulost tam, odkud přišla.

„Já bych chtěl opustit své povinnosti a tvořit sochy. Každý máme svá tajná přání. A ať už znějí sebevíc fádně, jsou důležité, nemám pravdu?“

Sochy? Princ, který se chtěl stát sochařem. Přišlo mi to zábavné, ale ve skrytu duše jsem mu rozuměla. Toužil po něčem, co nemohl mít. Nesměl zklamat otce a já zase matku.

„Ví vůbec někdo z nás, jak má poznat svou druhou polovičku? Nebo jsme v tom všichni naslepo?“ zeptala jsem se ze zvědavosti. Pokud by někdo měl znát odpověď, byl by to právě princ.

„Hm,“ zamyslel se. Zkřivil rty a lehce naklonil hlavu na stranu. Vedl mě mezi ostatními tanečníky, až za mnou sukně šatů vlála jako ve větru. „Sám jsem to nikdy nezažil, jinak už bych na tomto místě nebyl a doma si hověl se svou kněžkou. Ale říká se, že je to pocit, jako když panuje hluboká noc.“

Nesvítí měsíc ani hvězdy, nefouká vítr a pod chodidly ti neševelí traviny. Jako když v té hluboké noci zahlédneš paprsek světla a ten tě táhne kupředu. Přijde ti to správné. Připadá ti, že jsi našla svou dlouho ztracenou půlku, máš ji konečně na dosah ruky. A pokud je ten paprsek silný jako za letního poledne, pokud je těžší odolat než jít kupředu, našla jsi svůj protipól. Svou druhou polovinu.“

Odtáhl se a připomněl mi tak náš výškový rozdíl.

„Pro vás kněžky to musí být nejspíš naopak. Chladný stín v parném dni. Důležité je ale vnímat své nitro. Poslouchat, kam tě táhne.“

Doopravdy to tak mělo být? Jako chladný stín v parném dni, kam se lze schovat a uniknout spalujícímu žáru?

„Ale také se říká, že má Luhan sklepení plné panenek, tak kdo ví, co je na tom pravdy.“

Unikl mi přidušený smích. Okamžitě jsem ho zarazila a zatnula zuby. To se ve společnosti prince taky nehodilo. Och, bohyň. Co se to se mnou děje?

Jenomže princ mě propaloval pohledem. Jeho oči, ačkoli skryté hlubinami stínu, bloudily po porcelánové masce, po mých vlasech barvy zralého ječmene a zastavily se až na zlatých duhovkách prosycených magií. Jeho stisk byl pevný, vůně citrusů nostalgicky okouzující a stíny poletující mu po pohledném obličejí tajemně svůdné. Bez škrabošky by mi jistě jeho krása brala dech.

„Zasměj se ještě,“ požádal mě tiše, toužebně, jako by se i on ztrácel v sladké minulosti. Teplo jeho dlaně se oddělilo od mých beder a dotklo se mé bledé masky. Projel mnou další výboj elektřiny. Zprudka jsem se nadechla při představě, že to znamená jediné. Lhali ostatní, když popisovali nalezení svého protějšku?

Zavřela jsem víčka a ponořila se do svého nitra. Chtěla jsem si být jistá. Potřebovala jsem utvrzení v tom, že mě bohyně obdařila takovým nereálným darem. Princem, který by byl mou druhou půlkou.

Nadšení a očekávání mnou cloumaly jako bouře s oceány. Mravenčilo mi v břiše a krev mi roztouženě bušila v hlavě. Hledala jsem v horku svého nitra, v té nekonečné záplavě slunečních paprsků, kousek stínu. Cokoli, co by mě dovedlo k princi, v jehož náručí jsem tančila. Všude okolo mě však panovalo pouze horko a prudké světlo mi nedovolovalo nic vidět.

Pálily mě oči. V uších jsem cítila bušení magie, které nahradilo mé nedávno ztracené srdce. Soustředila jsem se na pocity. Na lehce pomíjivou radost. Na očekávání. Na touhu. Na lanko narážející do mě se silou hurikánu. Uchopila jsem ho a se zalapáním po dechu rozlepila víčka.

Cítila jsem ho již při příchodu lovců do sálu, ale nebrala jsem to nijak v potaz. Ztratilo se v přívalu vjemů okolo. Náhle ale nešlo přehlédnout. Zdálo se jasné a prozářené. Cukalo mnou a nutilo mě se ohlédnout. Stín přede mnou nebyl ničím v porovnání s tím, co na mě z nedaleka naléhalo.

Princ vycítil mou náhlou proměnu a zbystřil. „Co cítíš? Jsem tvůj stín? Vede tě ke mně něco?“ Netušila jsem, zda mu v hlase hraje touha, překvapení, či zděšení. Možná že vše najednou.

Zastavila jsem se v tanci. Nechal mě o krok poodstoupit. Tanečníci se okolo nás míhali jako rozmazané šmouhy. Bujařý smích se ztrácel v hudbě a hudba v prázdnotě.

Dopadla na mě tíha tisknoucí mé tělo k zemi. Hořké uvědomění mi ztěžklo na jazyku. Vesmír na mě tlačil ze všech stran a smrskával se. Zrychlil se mi dech.

Lanko táhnoucí mě k mému lovcí nevedlo přede mě. Ne-
pojilo mě k vtipnému a šarmantnímu princí. Táhlo mě od něj
 pryč.

Ale můj úkol zněl jasně. Matka mě pověřila získáním prince
 a ten stál přímo přede mnou. Smál se mým vtipům a tančil se
 mnou déle, než by musel. Kdybych mu řekla, že k němu cítím
 to, co jsem cítila k neznámému lovcí na konci lanka, uvěřil by
 mi to. Přesto...

Matka za mě rozhodovala po celý můj život. Co budu jíst,
 jak se oblékat, s kým se smím, nebo spíš nesmím, přátelit.
 Určitě by rozhodovala i o tom, jak mám dýchat, pokud by to
 bylo možné. Chápala jsem ji. Chtěla mě mít dokonalou. Přá-
 la si pro mě lepší budoucnost. Co by se ale stalo, kdybych si
 jednou jedinkrát dovolila zvolit sama? Jaký by byl rozdíl mezi
 princem a tím, kdo je mi souzený? Chtěla jsem být pro jed-
 nou sobecká. Snila jsem o tom, že najdu někoho, kdo ke mně
 bude pasovat. Kdo mi bude rozumět. Kdo mě přijme takovou,
 jaká jsem. Kdo mě bude *milovat*.

Rebecia tančící vedle nás zpozorovala svou příležitost
 a čekala, až na ni přijde řada.

Právě jsem zahazovala svou budoucnost pro jinou a velmi
 nejistou. Mohla bych prince popřípadě vyhledat znovu? Vy-
 hrát ho? Vzít si ho pro sebe?

„Já...“ Couvla jsem o další krok. „Omluvte mě, Vaše –“ Ra-
 ději jsem zmlkla v hrůze, že mě někdo slyšel. Nezdálo se však, že
 by to kdokoli zaregistroval. Kromě samotného prince.

Pootevřel ústa v porozumění.

V hlavě mi tepalo. Pod nohama jsem cítila zemětřesení
 a v hrudi mě cosi postrkovalo mimo taneční chumel.

Princ ke mně vykročil, ale já se rychle rozešla pryč. Nevidě-
 la jsem pruh stínu v parném dni. Jen jsem cítila nekonečnou

sílu, dravou, nezkrotnou a nevrlou. Přesto na mě volala a naléhala, ať pospíchám. A já tak učinila.

Sukně šatů se mi lepila na nohy, hrud' se mi zběsile zvedala a s doširoka otevřenýma očima jsem se hnala na kraj parketu.

Ostatní mi uhýbali a házeli po mně zvědavé nebo rozhořčené pohledy. Občas do mě některý z tanečníků narazil a musel změnit směr. Já však pokračovala, aniž bych se otáčela nazpět.

Následovala jsem píseň noci. Pěla hrůzostrašné pravdy o tom, jaká doopravdy je, jak nebezpečná a zrádná může být, avšak mocná a nekonečná. Nabízela mi mé sny a měnila je ve skutečnost.

A moje slunce jí odpovídalo s pravdou o mém osudu na dosah ruky.

Lovec, který mi dopřeje kompletní porozumění, bude mou chybějící půlkou, stínem v parném dni. Druhou stranou mince. Chladným měsícem po dni slunečního pekla. Vezme mě pod svá ochranná křídla a zachrání mě před okolním světem.

Protlačila jsem se k vysokým obloukovým oknům sahajícím až ke stropu u protější stěny.

Tanečníci si dávali pozor, aby se ke mně nepřibližovali a nedošlo ke srážce.

Lovec se opíral zády o stěnu u okna a s pažemi založenými na široké hrudi pozoroval tančící dav. Pravou stranu tváře mu ozařovalo měkké světlo zavěšené nad námi a levou halil stín. Na čelisti měl čerstvou řeznou ranku po holení a rty zatvrzele semknuté. Tmavě kaštanové vlasy si sčesal na dnešní večer dozadu, avšak jeden pramen mu nezbedně padal do obličeje a dotýkal se jeho brady.

Našla jsem ho. Štěstím a nevírou jsem musela celá zářit.

Cítala jsem, jak ztuhl, když jsem se k němu o krok přiblížila. Ani se na mě nepodíval. Nepokrytě mě ignoroval a raději pozoroval tančící sál.

Ne. Takhle to neskončí. Nevzdala jsem se prince kvůli nějakému ignorantovi.

Předstoupila jsem přímo před něj a o trochu couvla, jelikož uplatňoval výhodu své výšky a okatě mě přehlížel. Uvažovala jsem, zda nemám zamávat rukama ve vzduchu, aby si mě všiml, ale velmi rychle jsem ten absurdní nápad zavrhl.

Odkašlala jsem si. Tak moc jsem se snížila.

Až tehdy ke mně konečně sklopil chladný pohled. Přesto dál mlčel.

Napřímila jsem se, vysekla dokonalé pukrle a snažila se uklidnit prudce se zvedající hrud'. Táhl mě to k němu jako moře k Měsíci. Cítala jsem v sobě jasnou, jiskřivou touhu. Stačilo by jen škrtnout sirkou a celou by mě zahálily vířivé plameny. Mé slunce hledělo do temnoty a nalézalo v ní klid. Stáli jsme každý na jedné misce vah, které se ani nepohnuly, dokonale vybalancované. Perfektní shoda. To se nestalo už... nikdo už si ani nepamatoval, kdy naposledy k něčemu takovému došlo.

Čekala jsem na jeho reakci. Chtěla jsem, aby promluvil a prohlásil mě za svou. Toužila jsem se ocitnout jen a pouze v obklopení tmy v jeho duši. Chtěla jsem v ní utonout. Prozářit ji.

Jenomže on se pouze zamračil. Dokonce i jeho rty se zkroutily v neskrývané nelibosti.

Přece určitě cítil to, co já. Musel. Nemohlo to být jednostranné. Takto pouto nemělo fungovat.

Zatvrdila jsem se, odhodlaně nadzvedla bradu a prohlásila: „Jsem tvá kněžka, můj pane.“

Netušila jsem, jak je to fyzicky možné, ale zamračil se ještě dramatičtěji. Odloupl se zády od stěny a napřímil se do ještě větší výšky.

Děsilo mě to, jak na mě shlížel s podrážděním, snad i zlobou. Široká ramena, zvýrazněná lehce vypolstrovanými nárameníky z materiálu shodného s dubletem, mu dodávala mnohem hrozivější vzhled. S veškerým sebeovládáním jsem ale necouvla ani o píd.

Prohlížel si mě. Čelist měl pevně zatnutou a na krku mu vystoupila žíla. Vršek dubletu měl neslušně rozepnutý, stejně tak i výstřih černé košile pod ním.

„Nechci kněžku,“ promluvil konečně. Jeho hlas byl hluboký, těžký jako noc. Slova, která pronesl, mě překvapila. Třeba jsem se přeslechla. Mohla jsem přes šum v pozadí zaslechnout něco jiného.

„Prosím?“ nechápala jsem.

Udělal ke mně další krok. Cítila jsem pravý nefalšovaný strach prosycený touhou uprchnout. Tentokrát jsem nepatrně ustoupila.

„Řekl jsem, že nechci žádnou zatracenou kněžku. To se vztahuje i na tebe.“

Nevěřičně jsem zamrkala. V krku se mi tvořil knedlík a na hrud' mi dopadlo mlýnské kolo táhnoucí mě svou vahou k zemi. Zrychleně jsem dýchala. Začínala se mi motat hlava.

Získáš prince.

Nesmíš mě zklamat, Eleanor.

Vychovala jsem tě k velkým věcem. K ničemu míš.

Pokud selžeš, doma tě nepřijmu... Selži, a tvým novým domovem budou ulice nějakého zaprášeného města beze jména...

Miluji tě, Eleanor.

Ale nemilovala mě dost na to, aby mi odpustila mé selhání.

„Nemůžeš mě odmítnout. Panuje mezi námi perfektní shoda! Jsem tvá...“

„Nejsi má nic,“ procedil skrze zaťaté zuby.

Ve spáncích mi bolestivě tepalo.

Otočila jsem se na dav v beznadějně touze po záchraně. Chtěla jsem se ujistit, že mám ještě šanci najít prince a přimět ho k tomu, aby si mě vybral. Avšak sluneční kněžky i lovci se zastavovali v tanci. Ti v našem nejbližším okolí na nás upírali překvapené zraky a šokovaně roznášeli onu novinku dál. Byla jsem odsouzena k selhání.

„Ale ano.“ Sbalil dlaně v pěst a svěsil je podél těla. „Mám právo kněžku odmítnout. Ať už jsi má perfektní shoda, nebo ne. Tak velí zákony a já je právě uplatňuju. Odmítám tě. Nejsi. Má. *Kněžka*.“

Kdyby mi už před pár týdny srdce z hrudi nevyrvali, jistě by se to stalo v tu chvíli. Rozhodně jsem se cítila stejně. Ochromující bolest vystřídal šok a popření.

Sál zmlkl. Hudba utichla. A svět okolo se nakrátko zatměl. Do krku se mi nahrnuly žaludeční šťávy. Tohle byl konec.

Nebudu žebrot a prosit ho na kolenou, aby změnil názor. Nedokážu se ponížit tak moc, abych mu řekla vše, co mě čeká po jeho odmítnutí. Odsoudil mě, aniž by to věděl.

Zнала jsem svůj osud. Týden života v bídě a hladu na ulici. A poté smrt.

ČTŘETÍ KAPITOLA

Tělo jsem měla otupělé. Ležela jsem na zemi. Skelnýma očima jsem pozorovala blankytně modrou oblohu a ostré paprsky mi nemilosrdně spalovaly kůži.

Celá jsem hořela. Chvilími jsem netušila, kde jsem. Viděla jsem pouze obrysy domů a slyšela vzdálené hlasy lidí. Vzpomínky na ples se ke mně vracely ve vlnách horka jako živé halucinace.

Věděla jsem, že matka svému slovu dostojí. Když jsem nad ránem s provinilým výrazem dorazila do přístavu, měla již sbaleno. Stačil jí jediný pohled, aby uhodla, co se stalo. Strčila mě do kočáru, zabouchla dveře, křikla povel na kočího a s tváří odvrácenou ode mě několik dalších hodin nepromluvila. Byla zklamaná a z dost pochopitelných důvodů vřela zlostí.

Slunce již dávno vysvitlo, když kočár náhle zastavil. Matka otevřela dveře, popadla mě surově za paži a bez debat mě vystřčila ven na rozpálené dláždění neznámé ulice.

„Můj domov, kláštery i milost našeho krále... to vše ti je od této chvíle zapovězené. Pokud půjdeš hledat útočiště do kláštera, zemřeš dřív, než se tam vůbec doplaziš, rozumíš? Varovala jsem tě, Eleanor, a ty jsi zklamala.“

Natáhla jsem k ní ruku v posledním pokusu získat její odpuštění, ale místo milosti se ode mě odvrátila, zavřela se uvnitř a kočár se rozjel pryč. Zůstala jsem na ulici sama, obklopená neznámými lidmi, odsouzená k záhubě.

Byla jsem si vědoma, že sluneční kněžky jsou prostým lidem nenáviděné. Těmi příběhy mě matka strašila odmala před spaním. Neměla jsem šanci si najít práci, získat střechu nad hlavou, jídlo ani nové ošacení. A bezpečí? To bylo to poslední, co kněžku bez ochrany jejího lovce nebo kláštera čekalo. Naše zlaté oči byly darem bohyně Enyhy, a přesto nás právě ony prozrazovaly. Další vzpomínky se ztratily někde mezi mým vyplašeným během z dohledu ostatních a ostrou bolestí požírající mé žhnoucí tělo.

Pokusila jsem se pohnout. Chraplavě jsem zasténala a dotkla se boku, z něhož vystřelovala ostrá bolest. Musela jsem odhrnout potrháný kus látky, do které jsem se zřejmě někdy zahalila, abych se k ráně dostala.

Odtáhla jsem dlaň a zadívala se rozostřeným pohledem na krev, jež na ní ulpěla. Do nosu mě udeřil nepříjemný puch. Rána hnisala. Jistě jsem měla otravu krve.

Žebrání o jídlo. Zpěv... Zpívala jsem na ulici, abych si vyžebkala na přežití, ačkoli jsem doma zpívat nikdy nesměla. *Muž kradoucí mé jídlo. Boj a prohra.*

Bodl mě. U všech svatých, *bodl* mě pro kus chleba.

Jak dlouho jsem na té špinavé ulici ležela?

Zvedla jsem bradu vzhůru. Motala se mi hlava. Jazyk jsem měla ztěžklý a suchý jako písečné pláne. Potřeba vody mě pomalu stravovala, ale nohy jsem měla tak slabé, že by mě nikam nedonesly. Umírala jsem.

Klesla mi víčka. Znovu jsem je otevřela a slunce se za tu dobu o něco víc přiblížilo k obzoru.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Píseň umírajícího slunce.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.